

< sida1 > [början saknas] för värd[iga] att begå Heliga Na[ttvard me]dan de flest[a] lefva uti upsåtlig[a] synde[r] och laster, det vill säga uti dryckenskap[,] otukt, svordoma[r,] oenighet, Sabbaten[s] ohelgande; De fles[ta] förakta Guds ord, oc[h] hata Gud; ehuru de sorglösa icke känn[er] att de hata sin skapare, och äro fiender till Christi kors. Saulus viste icke att han förfö[lj]de Guds Son, när han förföljde Gu[ds] Församling. Ännu [nedersta raden oläslig] < sida2 > de sorglösa att [d]e bära hat i sitt hjerta; när de liksom Judas förräder sin Frälsare [o]ch anamma Nattvarden för, att dermed styrka sin döda Tro, eller [fö]r att inbilla sig sjelfva och andra, att äfven de äro rätta Lärjungar, och sanna Christna. Men jag säger eder, att in[g]en förrädare är någon rätt Lärjun[ge] ingen som [5 oläsliga tecken] < sida3 > S[några tecken saknas pga fläck på sidan] vinnand[e] [några tecken saknas pga skadat hörn av sidan] sig vid nattv[wards]bordet, ingen so[m] lefver som en Turk och en hedning, ingen obotfärdig, som öfrigt lefver utvärtes anständigt, ingen skrymtare såsom de flesta nattwards gäster nu för tiden äro, just derföre att de flera gånger a[f]gifvit bättringslöften, hvilka de alldrigerna upfylla[.] Ty när ingen ånger[,] ingen syndasorg är synlig, så är det så säkert att [ett oläsligt ord] < sida4 > [några oläsliga tecken] alfvarlig mening haft med sina bättringslöften som de besvurit vid den första nattvardsgången. Eller menen I att Gud har glömt dessa löften och dessa heliga försäkringar[?] Jag tror, att han har alla Edra afgifna löften i minnet om också I hafven glömt allt sammans. Men Jag har den öfvertygelsen, att Judas blef delaktig af nattvarden, och just derföre < sida5 > är hans ansvar så mycket större, Em[e]dan han annars kunde säga, huru < sida6 > kunde Jag komma till besinning, huru kunde Jag göra sann ånger och bättring; Jag fick ju icke åtnjuta nådemedlen. Derföre skall Judas ännu idag blifva delaktig af nådemedlen på det hans dom skall blifva så mycket större och hans ansvar så mycket förskräckligare. Finns här annars någon ångerfull och botfärdig som känner sitt Elände och sin < sida7 > Syndaskuld, f[inns] här någon sörjande Jesu Lärjunge, som står med vemodigt och förkrossadt hjerta vid christi kors, när han känner att Jesus är död i hans hjerta, ehuru han förut varit lefvande. En sådan rätt ångerfull och botfärdig själ måste känna smärtan af Jesu försoningsdöd i sitt hjerta, om han annars vill k[än]na någon glädje af Frälsarens upståndelse. Ty vi hafva ännu i dag samma < sida8 > [so]rg att genomgå, som Lärjungarne hafva genomgått. Nemligen en Sorg och förtviflan öfver Frälsarens död innan någon helig Ande kan komma[.] Lärjungarne blefvo glade öfver Frä[is]arens upståndelse[.] Men ingen glädje öfver Frälsarens upståndelse, derest icke den stora sorgen hade föregått. Frälsaren visade sig icke för andra, efter uppståndelsen, utan endast för sina sörjande Lärjungar. < sida9 > Och ännu i denn[a] dag kan icke den korsfäste och Törnekrönte Konungen visa sig för andra med sin kännbara nåd, än för dem, som sörja deröfver, att Jesus ligger död och begrafven i deras hjertan. Sålunda äro alla sorglösa, alla obotfärdiga, så långt ifrån nåden, som himmelen är skild ifrån jorden. Detta olycksaliga tillstånd blifver först vid grafvens bredd kännbart för några som då först falla i förtviflan, när Tron borde [vara] stark: < sida10 > M[en] en stor del fara med förbundna ögon till evigheten[.] Då först falla fjellen ifrån ögonen och då är det för sent[.] Och det är icke stort bättre för dem, som vakna ur syndasömnen förrst vid

grafvens brädd. De se då döden och Evigheten uti all sin fasa, men de se icke någon utväg att slippa derifrån[.] De se att nådens dör[r] är stängd, de ega < sida11 > ingen kraft att klappa deruppå. De klaga deröfver att Gud icke hörder deras böner. Så går det med dem, som skjuta opp sin bättring till dess döden < sida12 > kommer Besinnes detta I som hafva den Ijufva inbillningen, att gud icke kan fördöma Eder. Menen I, att Gud låter på detta sätt gäcka sig. Att I fån lefva tvärt emot alla hans bud, och ändå Tro att Gud är nådig. Nej platt intet utan I omvänder Eder och varder såsom Barn, skolen I icke ingå i Guds rike[.] Inga nådetjufvar slippa < sida13 > in i Himmelriket[.] Ingen, som har en död Tro i peruken kan smyga sig in i Himmelriket. Derföre måste hvar och en, som bill begå Herrens nattvard, vara väckt ur syndasömnen, Han måste vara ångerfull och botfärdig. Han måste känna sitt olycksaliga tillstånd, Han måste liksom Lär- < sida14 > jungarne falla i förtviflan, när Frälsaren är död och begrafven i hans hjerta, uti den döda Trons graf. Den som alldrig har fått erfara denna sorg < sida15 > och förtviflan öfver Frälsarens död, han kan alldrig få erfara någon glädje af Frälsarens upståndelse[.] Ja han kan alldrig < sida16 > få [se] Frälsaren upstånden, alldrig kan han erfara den kännbara nåden i sitt hjerta; Han må hafva en Tro, så fast, som berg, så kan han dock alldrig blifva salig med en död Tro i peruken[.] Finnas här nu några sörjande Lärjungar [s]om gråta och jämra [si]g öfver Frälsarens död. Finns här några sörjande qvinnor som luta sig ned öfver grafven, som fukta den tom[m]a grafven med saknadens tårar, när de icke ens finna Frälsarens Lekamen. Mycket mindre kunna de finna honom lefvande < sida17 > i sitt hjerta. Jag tror att Maria Magdalena som sörjer mest, som icke kan lefva om hon icke åtminstone får skåda såren i Hans Lekamen, dess[a] sår, som Han fått för sin kärleks skull: Denna sörjande qvinna, ur hvilkens hjerta Jesus 7 djeflar utdrifvit hafver. Hon skall få skåda Jesum först; hennes sorg öfver Frälsarens död skall förvandla sig till en himme[lsk] < sida18 > glädje och fröj[d] öfver Hans upståndelse, när hon får känna, att Jesus lefver ännu i hennes hjerta. Då skall hon utbrista i glädje tårar och säga: Rabboni! Hon vill omfamna Hans knän, men Han säger[:] kom icke vi[d] mig. Jag är ännu icke upfaren till min fader. kanske der får Maria ännu en gång omfamna Hans knän, och kyssa hans fötter, som hon gjorde i den spetälske Simons hus.

—
Original / FKHS Kollerska samlingen Nr 56 / Nationalarkivet, Helsingfors /

Årtalet 1858 förekommer på flera ställen i brev och poststämplor i desamma, på vilka denna predikan är skriven. Detta betyder att predikan är hållen tidigast 1858.